

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Z. A.**, narozený X, státní příslušnost Palestina,
t. č. neznámého pobytu,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,**
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2023, č. j. KRPU-151125-28/ČJ-2023-040022-SV-ZZC,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2023, č. j. KRPU-151125-28/ČJ-2023-040022-SV-ZZC, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 18. 8. 2023 v 9:00 hodin. V žalobě žalobce rovněž navrhoval, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je neadekvátní povaze rozhodnutí a dostatečně se nezabývá konkrétní situací žalobce. Konstatoval, že správní orgán má povinnost důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Dodal, že samotná skutečnost, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně, nemůže být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění. Konstatoval, že žalovaná byla povinna výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat protiprávně, a tedy jak konkrétně ohrozí bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Teprve na základě těchto konkrétních obav může žalovaná učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody žalobce.
3. Žalobce rovněž spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí ve stanovení doby zajištění, kterou považoval za krajně nepřiměřenou. Zdůvodnění doby zajištění označil za neurčité, kdy se váže především na spolupráci s palestinským zastupitelským úřadem, avšak není dáno, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Upozornil na skutečnost, že žalovaný vycházel toliko z obecných statistik týkající se zastupitelských úřadů států z třetích zemí. Dle žalobce měla žalovaná dobu zajištění stanovit s ohledem na statistiky spolupráce palestinských zastupitelských orgánů, což však neučinila. V části stanovení doby zajištění tak je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zdůraznil, že žalovaná měla, zejména s ohledem na předpokládanou dobu realizace správního vyhoštění, použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž možnosti uložení takové alternativy posoudila nedostatečně. Jako důvod nemožnosti uložení zvláštních opatření žalovaná opakovaně uváděla pouze domněnku, že žalobce bude mařit správní vyhoštění. Dle napadeného rozhodnutí je důvodem k zajištění fakticky pouze to, že žalobce se na území České republiky nacházel nelegálně a že kdysi se měl dopustit nerespektování jemu dříve vydanému rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce měl za to, že žalovaná nemá dostatečně prokázáno, že by v případě uložení povinnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, neboť na území České republiky nepáchal žádnou trestnou a ani jinou protiprávní činnost. Žalobce podotkl, že zajištění nesmí být svévolné a jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli. Uvedl, že je nezbytné, aby žalovaná v odůvodnění rozhodnutí kvalifikovaně vyhodnotila, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby a upřesnila svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkolů, přičemž uvedené otázky musí posuzovat přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Žalobce se domníval, že ačkoliv žalovaná zajištění zdůvodnila, je její odůvodnění šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda zohlednila konkrétní situaci žalobce. Proto je dle žalobce napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle žalobce žalovaná porušila základní zásady činnosti právních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), jakož i čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci nejprve popsala skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu. Podotkla, že žalobci není vytýkán pouze neoprávněný pobyt na území České republiky, ale žalobce záměrně cestuje bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu přes státy Evropy. I přes skutečnost, že mu bylo slovenskou policií vydáno rozhodnutí o vyhoštění, tak pokračoval v nelegální cestě do Belgie. Dle žalované je tedy zřejmé, že žalobce nebude spolupracovat a na území České republiky nevyčká konečné rozhodnutí ve věci a dobrovolně nevycestuje do své vlasti, ale opětovně bude nelegálně cestovat do cíle své cesty, tedy do Belgie. Uvedla, že z výše uvedených důvodů využila § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie neuloží zvláštní opatření za účelem vycestování, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalovaná dále zdůraznila, že v případě žalobce je jednoznačně prokázáno a jednáním žalobce i jeho chování doloženo, že existuje zjevný úmysl dále nelegálně cestovat do Belgie. Podotkla, že i přes tuto skutečnost vylučující užití zvláštních opatření za účelem vycestování, v napadeném rozhodnutí vyloučila i veškeré z alternativ zvláštních opatření za účelem vystěhování uvedené v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vše náležitě odůvodnila. Ve věci odůvodnění doby zajištění žalobce žalovaná uvedla, že vzhledem k individuálnímu případu žalobce ji dostatečně odůvodnila, kdy vyčíslila jednotlivé kroky vedoucí k cíli zajištění tedy realizaci správního vyhoštění žalobce do Palestiny. Žalovaná dále sdělila, že dne 28. 8. 2023 od Ředitelství služby cizinecké policie obdržela sdělení ohledně existence objektivních překážek realizace správního vyhoštění žalobce do Palestiny, které spočívají v nedostupnosti jakéhokoliv letu do Palestiny a ani není možný návrat žalobce do jiné třetí bezpečné země, ve které by měl pobyt. Zdůraznila, že tato skutečnost jí nebyla v době vydání napadeného rozhodnutí známa, a proto ani nemohla být zohledněna. Dodala, že k realizaci správního vyhoštění cizinců jsou využívány všechny dostupné lety, nejet lety komerční, ale i např. vojenské lety nebo lety z jiných členských států.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl převzat dne 18. 8. 2023 od orgánů Spolkové republiky Německo na základě readmisní dohody na společných hranicích a téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce byl dne 17. 8. 2023 v obci Nentmannsdorf kontrolován v rámci přeshraničního pronásledování hlídkou OCP OPKPE Ústí nad Labem ve vozidle Ford Tournero s registrační značkou X. Jelikož žalobce neměl žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu na území Schengenského prostoru, byl orgány Spolkové republiky Německo zajištěn a následně předán v rámci readmisní dohody.
9. Žalobce dne 18. 8. 2023 vypověděl, že je státním příslušníkem Palestiny, a trvale bydlí na ulici X. Bydlí v bytě společně se svými rodiči, čtyřmi bratry a dvěma sestrami. Z Palestiny v roce 2018 odcestoval na svůj cestovní pas do Egypta a následně po čtyřech měsících odletěl do Turecka, kde byl asi tři a půl roku. Kamarád za něj v agentuře složil 4 000 euro, aby mohl odcestovat s převaděči do Belgie. Do Belgie chtěl odcestovat za příbuznými, kteří mu tam sehnali práci, protože práce v Turecku je špatně placená a rovněž tam nezískal pobyt. Snažil se získat azyl v Německu, ale Němci jej odmítli. V Turecku ho telefonicky kontaktoval převaděč, který jej společně s asi deseti dalšími Syřany odvezl do města Edirne ležícího na hranici s Bulharskem. Za pomoci převaděčů se pěšky a člunem přes řeku dostal do Řecka. Na břehu na ně čekalo auto, které je odvezlo až do Soluně. Následně jeli na hranici s Makedonií, kde lesem přešli přes státní hranici a poté je vozidlo odvezlo na hranici se Srbskem, kterou opětovně v lese překročili. Následně byli autem odvezeni do tábora Brežovo, kde strávili asi 5 dní a poté byli odvezeni na hranici s Maďarskem, kde pomocí žebříků přelezli oplocení a dostali se do Maďarska. Poté šli asi 5 hodin pěšky lesem na určené místo, kde na ně čekalo auto, které je odvezlo na hranici se Slovenskem. Tu nejspíše po mostě přešli a dle rady převaděčů se přihlásili na policii, aby jim pomohla legalizovat pobyt, avšak jim bylo uloženo vyhoštění. Po svém propuštění kontaktoval převaděče a ten pro ně na předem domluvené místo poslal auto, kterým jeli přes Slovensko do České republiky a do Německa. Svůj cestovní pas nechal v Turecku u kamaráda, aby jej neztratil s tím, že pas mu kamarád pošle, až dorazí do Belgie.
10. Dále uvedl, že je mu známo, že do Schengenského prostoru, a tedy i do České republiky může cestovat jen s cestovním pasem a vízem. Na území České republiky ani Evropské unie nevlastní majetek ani zde nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby. Na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, ale v Belgii žije jeho strýc z otcovy strany, teta z matčiny strany a jejich rodiny, kteří mají belgickou státní příslušnost a cestují do Turecka. Jsou spolu v telefonním kontaktu. Nemá finanční prostředky na zajištění ubytování, na složení kauce ani k návratu do Palestiny. Sdělil, že Palestinu má rád a kdyby tam nebyl těžký život a ozbrojený konflikt, tak by tam zůstal. S rodinou bydlí v podnájmu, protože jejich dům byl zničen útokem Izraelců. Jelikož se nechtěl přihlásit k hnutí Hamás, tak nedostal práci a musel odejít do Turecka. Žádal o azyl v Německu, ale protože chtěl do Belgie, tak mu nebyl udělen. Dále uvedl, že v Palestině probíhá ozbrojený konflikt, během kterého již zemřeli dva jeho bratrance. Nelidské ani ponižující zacházení mu v Palestině nehrozí, ale má problémy s Hamásem jako všichni, kteří se k němu nepřihlásí. K možnému dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života sdělil, že v Palestině nebude moci žít, protože nebude moci nesehnat zaměstnání a živit rodiče.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Současně nechce vstoupit do Hamásu, z čehož by měl jistě problémy. V případě propuštění by přes Německo jel do Belgie.

11. Z provedené lustrace v informačním systému bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území České republiky ani na území jiného členského státu Evropské unie. Žalovaná si opatřila informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 6. 2022, popisující bezpečnostní a politickou situaci v Palestině. Jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí si rovněž obstarala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování cizince ze dne 18. 8. 2023, dle něhož vycestování žalobce do Palestiny je možné.
12. Dne 19. 8. 2023 žalovaná vydala napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění. Z obsahu správního spisu soud též zjistil, že rozhodnutím ze dne 19. 8. 2023, č. j. KRPÚ-151125-35/ČJ-2023-040022-RD-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 30. 8. 2023 a jímž byl žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců vyhoštěn s tím, že mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu tří let od dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie. Rozhodnutím byla žalobci současně stanovena doba k vycestování, a to třicet dnů od jeho právní moci a podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
13. Soud dále uvádí, že žalobce byl dne 28. 8. 2023 propuštěn ze zajištění, jelikož dle sdělení Ředitelství služeb cizinecké policie ze dne 28. 8. 2023, i pokud by ze strany Velvyslanectví Palestiny došlo k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu, nebyla by realizace správního vyhoštění možná, neboť nejsou dostupné žádné lety do Palestiny a ani není možný návrat žalobce do jiné třetí země. Není tak splněn účel zajištění žalobce, tudíž realizace správního vyhoštění.
14. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

16. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání nebo pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
18. Žalobce dále namítal, že se žalovaná dostatečně nezabývala použitím některým ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území. K tomu soud uvádí, že žalovaná se otázkami, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zabývala na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí a dospěla k závěru, že uložení těchto opatření není dostačující, neboť je zde nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit správní vyhoštění. Žalovaná v rozhodnutí poznamenala, že o neuložení zvláštních opatření rozhodla i na základě § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť u žalobce bylo zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného státu. Dále uvedla, že jelikož žalobce vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti cizince a nelegálně se pohybuje po území států Evropy bez platného oprávnění k pobytu, tak není zaručeno, že bude spolupracovat s orgány policie. Dodala, že žalobce sám uvedl, že věděl, za jakých podmínek může vstupovat a pobývat v Schengenském prostoru, a tedy i v České republice, neboť cestovní pas měl a cestoval s ním do Egypta a Turecka, kde ho záměrně před další již ilegální cestou zanechal. Dle žalované je tedy důvěryhodnost žalobce oslabena a jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se buď bude na území České republiky skrývat, nebo se pokusí neoprávněně vycestovat přes území Spolkové republiky Německo do Belgie.
19. Žalovaná se tedy možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle názoru soudu zabývala dostatečně a správně poukázala i na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce, který ani v České republice nikoho nezná, tudíž je vyloučeno, aby žalobce (nebo někdo za něj) složil kauci nebo se u někoho ubytoval, když nemá dostatek finančních prostředků. I v tomto ohledu je rozhodnutí žalované přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Směrem k žalobci soud zdůrazňuje, že on sám při výsledku dne 18. 8. 2023 uvedl, že v České republice nikoho nezná a nemá dostatek finančních prostředků na zajištění ubytování ani na složení kauce. S ohledem na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce je tak zcela zjevné, že uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepřipadá v úvahu. Ostatní alternativy pak rovněž předpokládají, že žalobce bude disponovat rozumným množstvím finančních prostředků, aby si zajistil ubytování a obživu, případně že bude znát někoho, kdo mu v tomto ohledu pomůže. Soud se zároveň shoduje se žalovanou v tom, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v žalobcově případě bylo nedostatečné a neúčelné, neboť žalobcovo dosavadní jednání vzbuzuje zásadní pochybnosti o tom, že by dodržel podmínky zvláštním opatřením za účelem vycestování stanovené. Soud v tomto ohledu považuje za zásadní, že žalobce vědomě vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, a již při vstupu na území Evropské unie se úmyslně vyhnul hraničnímu přechodu (přešel plot mezi Maďarskem a Srbskem). Popsané jednání žalobce nasvědčuje tomu, že skutečně nerespektuje právní předpisy členských států Evropské unie (včetně České republiky) týkající se podmínek vstupu na území a pobytu na něm a že je za účelem dosažení svého cíle – tj. dostat se do Belgie a pracovat tam – ochoten porušovat právní předpisy. Za těchto okolností podle názoru soudu nepředstavují zvláštní opatření za účelem vycestování dostatečnou záruku toho, že by žalobce spolupracoval s policejními orgány při realizaci správního vyhoštění. Naopak existuje významné riziko, že by žalobce pokračoval v cestě do Belgie nebo by se skrýval, čímž by zmařil nebo ztížil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
21. Soud proto dospěl k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v žalobcově případě namístě. Předmětná námitka tudíž není důvodná. Sám žalobce ostatně ani neuvedl, které konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měla žalovaná v jeho případě použít. Soud zároveň nepřisvědčil žalobcovu názoru, že je napadené rozhodnutí paušalizované a důvodem k zajištění je pouze žalobcův nelegální pobyt na území České republiky. Soud zdůrazňuje, že kromě žalobcova nelegálního pobytu žalovaná zohlednila též nerespektování právních předpisů České republiky, ekonomickými důvody vedenou snahu dostat se nelegálně až do Belgie a pracovat tam a nelegální překročení státních hranic Řecka, Makedonie, Srbska, Maďarska (přes plot), Slovenska a České republiky. Soud rovněž podotýká, že sám žalobce uvedl, že mu bylo slovenskou policií uloženo vyhoštění, které nerespektoval, a i přes uložení vyhoštění pokračoval v cestě do Belgie jako jeho cílové destinace. Na těchto závěrech nemůže podle názoru soudu nic změnit ani žalobcovo tvrzení, že v České republice nepáchal trestnou ani protiprávní činnost.
22. K námitce, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že žalobce nebude spolupracovat s příslušným orgánem veřejné moci, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění, soud opakuje, že žalobcovo výše popsané jednání je dostatečným důvodem pro uvedené závěry žalované. Pokud totiž žalobce vědomě nelegálně vstoupil na území Evropské unie veden toliko ekonomickými motivy (touhou pracovat v Belgii), soud nepochybuje o tom, že by v podobném jednání pokračoval i nadále a snažil by se dokončit svou cestu do Belgie. Vzhledem k tomu, že žalovaná všechna tato zjištění v napadeném rozhodnutí popsala, pokládá soud její úvahy o tom, že žalobce nebude spolupracovat s příslušným orgánem veřejné moci, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění, za dostatečně odůvodněné. Citovaná zjištění pak vycházejí z výpovědi samotného žalobce, a tudíž mají dostatečnou oporu ve správním spisu, resp. nejsou nepodložené. Soud proto vyhodnotil předmětnou námitku jako nedůvodnou.

23. Dále se soud zabýval námitkami žalobce směřujícími proti stanovení doby zajištění a její odůvodnění. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
24. Z § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že „[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
25. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění ..., proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Obdobné požadavky vznesl také žalobce, podle kterého žalovaná musí kvalifikovaně na základě svých zkušeností vyhodnotit, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění, a upřesnit svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého úkolu. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala.
26. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí byla délka trvání zajištění stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Soud k tomu poznamenává, že délkou zajištění žalobce, výčtem úkonů, které je třeba učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere se žalovaná podrobně zabývala na str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaná především uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, musí nejprve dojít k ověření jeho totožnosti, aby mu následně mohl být, ve spolupráci se zastupitelským úřadem Palestiny, vydán náhradní cestovní doklad. Předně podotkla, že s procesem ověření totožnosti může začít až po uplynutí 7 dnů od umístění žalobce do zařízení pro zajištění cizinců, neboť v této lhůtě může žalobce požádat o mezinárodní ochranu. S žalobcem byla sepsána žádost o ověření totožnosti, která byla společně s fotografiemi žalobce a dalšími doklady zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie, které by tyto podklady mělo obdržet ve lhůtě 7 dnů. Ředitelství služby cizinecké policie následně v řádu 2 pracovních dnů vyhotoví dožádání, které společně se všemi potřebnými podklady zašle na zastupitelský úřad Palestiny. Poté může být vedeno ústní jednání mezi zástupci zastupitelského úřadu a cizincem, kdy tyto pohovory nejsou vedeny ve všech případech a pokud ano, tak jsou provedeny do 14 dnů od požádání. Následně správní orgán musí vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá a nejde ji přesně časově predikovat. Ve většině případů probíhá proces ověřování totožnosti cizinců ze třetích zemí a vydání náhradního cestovního dokladu řádově do 40 dnů, přičemž tato doba se odvíjí od informací poskytnutých cizincem. Dále žalovaná zdůraznila, že bude nutné zajistit letenky pro doprovázející policisty, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, když tato spolupráce a logistické zabezpečení je vhodné na diplomatické úrovni a může trvat až 30 dnů.
27. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaná v napadeném rozhodnutí popsala výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je třeba Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provést pro realizaci správního vyhoštění žalobce, je patrné, že doba trvání zajištění žalobce 90 dnů je přiměřená. Soud tedy uzavírá, že žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč přistoupila k zajištění žalobce na dobu 90 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobce. V tomto směru je rozhodnutí žalované zcela dostatečné a podle soudu žalovaná dostala požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.

28. K námitce žalobce, že žalovaná vycházela toliko z obecných statistik, a nikoli ze statistik týkajících se spolupráce s palestinskými orgány, soud uvádí, že ze správního spisu, konkrétně ze sdělení Ředitelství služeb cizinecké policie ze dne 28. 8. 2023, vyplývá, že Ředitelství služeb cizinecké policie dosud neprovádělo žádné ověřování totožnosti u osoby uvádějící státní příslušnost Palestina. Z tohoto zřejmé, že žalovaná nemohla použít statistiky týkající se spolupráce s palestinskými orgány, a proto využila statistiky týkající se státních příslušníků třetích zemí. Tato námitka tedy není důvodná.
29. K obecným tvrzením žalobce, že žalovaná musí důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, a tyto skutečnosti musí být přesvědčivě a nezpochybnitelně doloženy ve spisovém materiálu, soud konstatuje, že žalovaná těmto požadavkům dostala. Její rozhodnutí přitom vychází z konkrétní situace žalobce, jak byla popsána výše a jak je zachycena ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí nepokládá za šablonovité či paušální.
30. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítal, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení nebo závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
31. Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí neshledal porušení základních zásad činnosti správních orgánů ani čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
32. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť soud - po splnění podmínek pro projednání žaloby poté, co byl žalobce dne 28. 8. 2023 propuštěn ze zajištění, a jeho pobyt tak nebyl znám - ve lhůtě pro rozhodnutí o přiznání odkladného účinku rozhodl ve věci rozsudkem, a rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě se stalo bezpředmětným.
33. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. října 2023

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce